

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 10

Proposició de llei d'implantació del programa trilingüe d'alternança de llengües i del programa de capacitació intensiva en llengua anglesa per a docents (debat de totalitat)

202-00043/13

Continuem amb el segon punt de l'ordre del dia, que és el Debat de totalitat sobre la Proposició de llei d'implantació del Programa Trilingüe d'alternança de llengües i del Programa de Capacitació intensiva en llengua anglesa per docents.

Aquesta iniciativa legislativa ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Així doncs, té la paraula en primer lloc el diputat Nacho Martín Blanco, per un temps màxim de quinze minuts. (*Forta remor de veus.*) Prego que vagin sortint en silenci.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados. Quiero empezar esta intervención agradeciendo muy especialmente la presencia de diversas entidades en defensa de la Constitución y en defensa de la igualdad de derechos y de las libertades lingüísticas de los ciudadanos de Cataluña. Entre ellas, Convivencia Cívica Catalana, Asociación por la Tolerancia, Cataluña Suma, Sociedad Civil Catalana, Escuela de Todos, Impulso Ciudadano, que son algunas de las principales entidades que llevan años fajándose por la defensa de la libertad y de la igualdad entre ciudadanos en Cataluña por el derecho de los padres catalanes a educar a sus hijos también en castellano; no sólo en castellano, sino también en castellano.

Un derecho inalienable, reconocido por la UNESCO. Reconocido, en definitiva, por todas las organizaciones internacionales que tienen algo que decir en materia de derechos humanos y pisoteado sistemáticamente en nuestra comunidad desde hace cuarenta años. En este sentido, yo creo que lo que les planteamos hoy con esta ley, esta proposición de ley de implantación del Programa trilingüe de alternancia de lenguas y del Programa de capacitación intensiva en lengua inglesa para docentes,

les presentamos una propuesta, perdonenme la inmodestia, de sentido común. Un sentido común por desgracia despreciado y absolutamente arrumbado en la vida política catalana desde hace muchos años.

El nacionalismo juega con el miedo de los ciudadanos. Juega a extorsionar a los ciudadanos y a decirles constantemente que el catalán está en peligro de extinción, que hay que hacer políticas para todavía arrumbar más la lengua española del espacio público y para conseguir que el conjunto de los ciudadanos de Cataluña, empezando por nuestros hijos, consideren con argumentos esquemáticos de la más inanes, que el castellano es una lengua impropia de Cataluña.

Pues bien, la noticia que tengo que darles, señores de Esquerra Republicana, Junts per Catalunya y la CUP, y por desgracia también del Partido de los Socialistas, es que el castellano es una lengua tan propia de Cataluña como el propio catalán. El castellano es una lengua tan catalana como el propio catalán. Igual que el catalán es una lengua tan española como el propio español o castellano. Creo que son principios que ustedes realmente harán que les chirrie todo su constructo mental sobre la base de que una comunidad política sólo puede tener una lengua.

Ustedes, al final, están inmersos en un proceso de ingeniería social. En un proceso que lo que pretende es cambiar los usos y costumbres, los hábitos de los ciudadanos de Cataluña y, en definitiva, alterar de forma definitiva esa contextura, esa realidad lingüística de Cataluña, que es precisamente el uso indiferente, indistinto de las dos lenguas, que caracterizan a los catalanes, el catalán y el castellano. El castellano es la lengua materna de los ciudadanos de Cataluña. Y Cataluña es la única comunidad autónoma, la única región del mundo en la que la inmensa mayoría de los ciudadanos no tienen la posibilidad de educar a sus hijos en su lengua materna. Es una verdadera vergüenza. Debería caérseles, a los responsables de esta ignominia, la cara de vergüenza.

Y son esos responsables –y lo digo con absoluta consideración– los partidos nacionalistas y, por desgracia, también el Partido de los Socialistas de Cataluña. A esta proposición de ley que nosotros traemos hoy aquí, el Partido de los Socialistas de Cataluña ha presentado una enmienda a la totalidad. Una enmienda a la totalidad a una propuesta que lo que pretende es que el 25 por ciento de las horas lectivas

de nuestros niños sea en catalán. Que el otro 25 por ciento sea en castellano. Que otro 25 por ciento sea en inglés. Y dejar un 25 por ciento al arbitrio de los centros educativos en función de las necesidades lingüísticas de las zonas.

Porque hablaba ahora con algunos de los representantes de las entidades constitucionalistas que defienden la libertad de lenguas en Cataluña y me decían algunos que claro, hay una inmensa preocupación por el hecho de que en zonas del Área Metropolitana de Barcelona se hable poco catalán. Y, sin embargo, absolutamente a nadie le preocupa el hecho de que en zonas de la Cataluña interior no se hable en absoluto castellano. ¿Cuál es el problema? El problema fundamental es que Cataluña vive bajo la férula de un régimen nacionalista, que lo que pretende es erradicar de forma definitiva el castellano de la enseñanza de nuestros hijos y de nuestro espacio público.

Eso es profundamente reaccionario. Eso es puro nacionalismo y eso, sinceramente, creo que es la continuación de la obra que los grandes teóricos del nacionalismo del siglo XIX y principios del XX ya iniciaron. El señor Prat de la Riba decía que la obra de nacionalización en Cataluña, la obra de catalanización de los catalanes debía hacerla en primer lugar el amor a las cosas de Cataluña, lo que entendiera él por las cosas de Cataluña, entre las que, por supuesto no estaba la lengua castellana, a pesar de la gran tradición de autores en lengua castellana que ha tenido nuestra comunidad, desde siempre, desde tiempos inmemoriales. Citaría a muchos, pero desde luego entre ellos, por ejemplo, a Juan Boscán.

Pues bien, Prat de la Riba decía que esa era la primera parte del proceso de catalanización de los catalanes. Y la segunda, la primera la haría el amor, y la segunda la haría el odio. Pues bien, yo creo que es todo lo contrario. El decía que esa segunda parte de la nacionalización, de la catalanización de los catalanes, la haría el odio a lo que decía él que no somos. El odio al castellano. El odio a lo español. Todo lo contrario, señoras y señores diputados. Después de cien años, por supuesto, hemos dejado atrás esas ideas decimonónicas, absolutamente caducas, absolutamente vetustas, que no tienen ningún tipo de predicamento en ningún país razonable del mundo y que, sin embargo, en Cataluña figuras como las del señor

González-Cambray y el conjunto de su panoplia de colaboradores, de su equipo, en definitiva, pues es evidente que eso sigue presidiendo el debate público en Cataluña.

Una idea decimonónica de lo que es una comunidad política. ¿Por qué una comunidad política no puede ser bilingüe? ¿Por qué no podemos estar orgullosos de tener una educación bilingüe? ¿Por qué no puedo estar yo orgulloso de que mis hijos, de familia castellanohablante, hablen un catalán excepcional, en el que yo estaré absolutamente volcado para que eso sea así? ¿Cómo es posible que no haya una reciprocidad en las familias catalanohablantes, que digan, yo también quiero que mis hijos hablen la otra lengua de mis conciudadanos? ¿Cómo puede haber tanta animadversión a sus conciudadanos? ¿Cómo puede haber tanta voluntad de despreciar lo que es la realidad, la contextura lingüística de nuestra comunidad?

Pues bien, esa es la Cataluña que el nacionalismo proyecta. Esa es la Cataluña que el nacionalismo quiere. Y es la Cataluña que nosotros queremos evitar con esta proposición de ley. Por cierto, que en cuanto a esta proposición de ley debo lanzar un agradecimiento especial a una persona, que es el coordinador de nuestro grupo, el señor Juan Oliart, una persona íntegra, honesta, noble, absolutamente comprometida con el bilingüismo, absolutamente comprometida con el pluralismo de la sociedad catalana. Una persona con unos conocimientos de lengua catalana, castellana también, pero catalana, que desde luego ya quisieran para sí muchos nacionalistas, y que ha sido el verdadero factótum de esta ley. Eso es Ciudadanos.

En Ciudadanos, en nuestro grupo hablamos indistintamente la lengua española, la lengua catalana. Yo tengo compañeros con los que hablo catalán, compañeros con los que hablo castellano...

Fitxer 41_2PLE11

eso, por desgracia, es lo que el nacionalismo quiere desnaturalizar. Nosotros con esta ley lo que queremos es hacer, como decía nuestro añorado Adolfo Suárez, hacer normal en las instituciones lo que es normal en la calle. Oiga, ¿qué problema hay? Eso que dice Plataforma per la Llengua de «*no canviïs de llengua*» o la señora Anna Erra u otros ínclitos diputados nacionalistas de que cambiar de lengua es una ofensa, es poco menos que una humillación, una postración ante el opresor, oigan,

yo disfruto muchísimo cuando en una conversación cotidiana, en mi vida habitual, le cambio de lengua o a un conciudadano mío que es catalanohablante. Me gusta mucho hacerlo, se lo digo sinceramente. Pruébenlo, se sentirán bien, se sentirán empáticos, se sentirán solidarios, se sentirán educados; es una cuestión de educación.

¿Qué problema hay? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Qué problema hay, de verdad, señores y señoras nacionalistas con ese uso indistinto de las dos lenguas de los catalanes? Yo creo que el problema que tienen es que ustedes defienden una suerte de nacionalismo identitario, reaccionario, que no se estila en ningún otro lugar de Europa. Por cierto, el sistema de inmersión lingüística no tiene parangón con ningún otro sistema educativo en el mundo. Y a este respecto, permítanme el cambio abrupto y que pase a utilizar con absoluta naturalidad la otra lengua que considero propia, porque sí, también es lengua propia mía, y les hable también en catalán. El sistema que vostès han implantat aquí a la nostra comunitat és un sistema absolutament anòmal. Diuen vostès que s'inspiren en el model del Quebec. Fals. Com totes les coses que diu el nacionalisme, estan orientades a generar por entre la població. El Quebec no hi ha un sistema d'immersió lingüística; al Quebec hi ha un sistema en el qual hi ha una llengua que és, diguem-ne, la inicial, que seria el francès, però és evident que hi ha un munt d'excepcions que possibiliten als quebequesos que són anglòfons poder desenvolupar la seva educació en llengua materna. I en aquest sentit, paren especial esment en un període molt especial de l'educació dels infants –ho dic també com a pare de tres fills– que és, precisament, l'educació inicial i primària. És fonamental que els nens aprenguin, com diu l'ONU, la lectoescriptura en la seva llengua materna. I jo, com a ciutadà espanyol i com a ciutadà de Catalunya, crec que és absolutament imprescindible que aquest sistema que nosaltres preveiem en la nostra llei que hi hagi aquesta possibilitat que els pares puguin escollir quina és la llengua en la qual volen que els seus fills aprenguin la lectoescriptura, que no vol dir que sigui una llengua privativa, que no vol dir que es quedin només en aquesta llengua, al contrari, després, progressivament s'aniran incloent la resta de les llengües que nosaltres preveiem en el nostre projecte de llei. Òbviament, amb una absoluta preeminència de les dues llengües dels ciutadans de Catalunya, que són el català i el castellà.

Jo vull per als meus fills que aprenguin un català i un castellà que siguin òptims, que els permeti anar pel món, que els permeti desenvolupar-se en entorns acadèmics, en entorns professionals de forma solvent, de forma consistent, de forma sòlida. I això és el que precisament el sistema d'immersió lingüística priva als nostres infants.

Des d'aquest punt de vista, jo crec que és important, avui que estem al Parlament de Catalunya, llançar un repte des del meu grup parlamentari. És una cosa que he parlat a bastament amb la meva companya Anna Grau, amb qui comparteixo passió filològica per la llengua catalana i també per la castellana, òbviament. I hem parlat moltes vegades de llançar un repte a aquesta cambra, i tant de bo s'entomi aquest repte, en recullin el guant des de les institucions, per exemple, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals: ¿per què no fem un debat per a la ciutadania de Catalunya sobre la bonança, sobre la procedència, sobre l'interès de tenir un sistema trilingüe en comptes d'un sistema monolingüe com el que vostès volen? ¿Per què, senyor Cambray, no tenim un debat seriós, un debat racional per oferir al conjunt dels ciutadans de Catalunya un sistema que sigui semblant al que vostè molt legítimament vol per als seus fills i al que jo vull per als meus fills, que és un sistema amb diverses llengües en el seu sistema educatiu, en la seva docència? No; imposem al conjunt dels ciutadans de Catalunya un sistema monolingüe i, després, aquells que s'ho poden permetre, sempre aposten per sistemes plurilingües, perquè saben perfectament que és la millor manera de preparar els seus fills per anar pel món. És una absoluta injustícia, que jo recordo sempre un primer ministre del Quebec, el senyor Jean Charest, que quan va venir a Catalunya em deia que era absolutament inversemblant que un polític nacionalista no portés els seus fills a una escola amb immersió lingüística, que això seria objecte d'una exigència immediata de dimissió.

Tu obligues al conjunt de la ciutadania, de la teva comunitat, de la teva regió a educar-se en un sistema monolingüe, exclous la llengua dels pares de la majoria d'aquesta població, la llengua familiar, la llengua amb la qual aquests nens es desenvolupen amb més normalitat, generant, per cert, senyor conseller –i m'ho recordava també ara un dels representants de les entitats constitucionalistes defensores del bilingüisme–, generant un fracàs escolar absolutament disparat entre l'alumnat castellanoparlant i amb una diferència abismal entre el que hi ha entre els

castellanoparlants i els nens catalanoparlants. I, en canvi, vostès no tenen cap mena de recança, i ho donen com una cosa absolutament normal, que vostès, després, a l'hora d'escollir, molt legítimament, perquè s'ho poden permetre, escullin escoles amb una educació bilingüe, trilingüe o fins i tot quadrilingüe.

Nosaltres..., crec que el que presentem avui, hi insisteixo, és una prova de sentit comú, una prova de sentit comú que estic convençut que en debats oberts, racionals amb el conjunt de la ciutadania de Catalunya... Si el CEO, el Centre d'Estudis d'Opinió del nostre Govern, preguntés al conjunt de la ciutadania de Catalunya: «Què prefereixes, un model monolingüe com el que defensa el senyor Cambray, Esquerra Republicana, Junts per Catalunya o un model trilingüe com el que defensa Ciutadans, amb un vint-i-cinc per cent d'hores lectives en català, en castellà, un altre vint-i-cinc en anglès i un altre que compensi les divergències entre territoris?», estic absolutament convençut que la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya, perquè tinc un bon concepte dels ciutadans de Catalunya, dirien que prefereixen un model trilingüe com el que nosaltres estem defensant en aquesta proposta, en aquesta proposició de llei.

Per tant, em sembla absolutament incomprendible, i ho dic i ara em refereixo especialment al Partit dels Socialistes, que la resta de grups d'aquesta cambra, llevat lògicament del Partit Popular i de VOX, hagin fet una esmena a la totalitat gairebé conjunta a aquesta proposició de llei. És increïble, és inaudit. Jo, francament, no acabo de comprendre que des del partit que governa a Espanya no es tingui present la importància d'una llengua comuna. Espanya té un tresor amb la llengua comuna que tenim amb l'espanyol. I nosaltres, el nostre compromís és lluitar, combatre i defensar sempre el bilingüisme a Catalunya. Defensarem també la promoció, el foment, el cultiu de la llengua catalana, però mai en perjudici del coneixement, de l'ús i de l'efecte en va per la llengua espanyola. No és només una qüestió de quant castellà parlem, sinó de com situem el castellà en l'espai simbòlic de Catalunya.

Jo vull que els meus fills considerin que el català és una llengua pròpia i vull que els meus fills considerin que la seva llengua materna és una llengua pròpia de la seva comunitat, que el castellà és també una llengua pròpia de la seva comunitat. I amb aquest bunyol legislatiu que vostès es van treure del barret fa no gaire, el Partit dels

Socialistes amb els altres partits amb els quals comparteixen visió de nacionalisme lingüístic –no estic dient que el Partit dels Socialistes sigui un partit nacionalista, però sí que comparteix tots i cadascun dels dogmes del nacionalisme lingüístic, amb aquest bunyol, el que vostès diuen és que el castellà és una llengua de segona i que, per tant, els castellanoparlants són ciutadans de segona. Tan fàcil com això. Per tant, nosaltres amb aquesta llengua, amb aquesta proposició de llei, el que volem és que s'imposi el sentit comú, que s'imposi al final la convivència, que s'imposi una forma d'entendre Catalunya molt més àmplia, molt més oberta, no reaccionària, no identitària, no basada en criteris decimonònics, com deia abans, basades en la pedagogia de l'odi, sinó tot el contrari, una Catalunya oberta, democràtica, convivencial i que defensi la seva autèntica naturalesa bilingüe, en català i en castellà. Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat, segons l'ordre d'entrada a registre. Aquesta intervenció també és per un temps màxim de 15 minuts cadascuna. Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Nogay Ndiaye i Mir.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. Bé, bon dia a tothom. Tornem a estar en el dia de la marmota. Tornem a estar en sessió parlamentària, parlant d'una proposta de Ciutadans en la que acusa el sistema educatiu català, els catalanistes separatistes i un llarg etcètera d'adjectius, que ens afegeix sempre, en contra de la llengua castellana, de la manca de respecte cap a aquesta llengua. Aquest cop ho fa en format de proposició de llei. Una proposició de llei plena d'incongruències, falsedats i exemples del seu desconeixement del sistema educatiu. Llavors, utilitzaré aquest temps que tinc ara mateix per començar a parlar de la seva proposta de llei i desmuntar totes aquelles fal·làcies i incongruències que formen part de les seves pàgines.

D'entrada, la seva proposició de llei, comença o s'inicia parlant de la imposició de la comunitat educativa, en una versió autòctona, encara més forta, no?, del programa d'immersió. Vostè feia referència a l'exemple del Quebec i posa el català com un

sistema encara molt més restrictiu que el sistema del Quebec. Doncs bé, li posaré un parell d'exemples, perquè vostè constantment diu que això només passa a Catalunya, que a la resta d'Europa no passa i que el sistema quebequès és diferent, no?, o la manera en què nosaltres l'utilitzem és fal·laç. Doncs bé, més a prop que el Quebec, a Suïssa. A Suïssa tenim un territori dividit per cantons, on cada cantó té independència lingüística per legislar sobre els seus projectes lingüístics del cantó, i el que passa en la majoria de cantons és que tenen un sistema unilingüe en la llengua del cantó. Això vol dir que en el cantó alemany només s'imparteix docència en llengua alemanya, o la llengua vehicular és la llengua alemanya; en el cantó francès passa el mateix amb el francès; i en el cantó italià passa exactament el mateix.

Però no cal anar fins a Suïssa, tenim l'exemple al País Valencià, que vostès també inclouen aquí com un exemple. Perdó, el País Basc. El País Basc, fins ara té un sistema lingüístic que inclou tres línies, tres possibilitats, tres recorreguts lingüístics dintre del sistema educatiu, que anomenen sistema A, sistema B i sistema C. El sistema A implica la bipolaritat de la llengua castellana i immersió total en llengua castellana al País Basc. Sap vostè quin percentatge de famílies opta per aquesta opció? Un 2,4 per cent de la població basca.

El sistema B, un sistema que alterna la vehicularitat i la presència del basc i el castellà, un 50/50. Doncs només un 18 per cent, menys d'un 18 per cent de les famílies opten per aquesta opció.

I el sistema C, el sistema d'immersió lingüística en eusquera. Pràcticament el 80 per cent de les famílies del País Basc tria aquesta opció i tria aquest centre. De fet, ara mateix hi ha una proposició de llei per canviar la política lingüística basca per adaptar-la i assimilar-la al sistema d'immersió català. És un fet notori i conegut. Hi poden accedir, eh?, no m'estic inventant les dades ni la informació.

Per tant, el mateix País Basc ha reconegut que aquest sistema amb tres possibilitats que, a més, separa els infants per motius de llengua en centres educatius, si han triat l'opció A, l'opció B o l'opció C, i ara passaran de tres opcions a una immersió lingüística en eusquera, amb un sistema, com ja he dit, molt similar al sistema d'immersió català.

Bé, vostès també feien referència a la Llei de normalització lingüística del 83 i com els catalans havien imposat la seva nova llei per sobre d'aquesta política lingüística. A veure, nosaltres sabem que a vostès, les normatives de més de trenta anys, com aquella del 78 o la del 83, ja els està bé, i que prefereixen no canviar-les, però ja que volen modificar aquesta, també els convidem a què algun dia es vulguin plantejar aquella del 78, eh? Bé, vostès parlen d'aquesta imposició, però és que la pròpia llei, en alguns dels articles que vostès mateixos han inclòs, diu, el 14.5, en el subapartat *b* diu: «L'administració ha de prendre les mesures convenientes per a què els alumnes no siguin separats en diferents centres per raó de llengua, i la llengua catalana sigui emprada progressivament a tots els alumnes de tots els centres», i això va relacionat amb el que diré ara, «a mesura que la vagin dominant». Vostès han fet una proposta de separació d'alumnat espanyol, que ve d'altres territoris de l'Estat a Catalunya, per a què aprenguin la llengua durant el seu primer curs escolar, d'escolarització a Catalunya. Vostès sovint intenten desmarcar-se, no?, d'aquests companys als que tant s'assemblen, que sovint lliguen les seves polítiques a la nacionalitat. Però és que vostès ho han fet exactament igual. I els llegiré

Fitxer 12

l'exemple concret. Vostès parlaven, o parlen, dels nens que arriben d'altres territoris, com ja he dit, de l'Estat espanyol i que tenen dret a aprendre la lectoescriptura en la seva llengua materna. Doncs bé... Perquè, a més, ho tenen inscrit tal qual en l'article 11 bis de modificació de l'article 4 de la LEC: «Los niños tienen derecho a aprender la lectoescriptura en su lengua materna.» Doncs bé, això implica que un jove nascut a Catalunya, fill d'una família senegalesa, per exemple, té dret a rebre l'escolarització i la lectoescriptura en wòlof? O un indi en urdú o panjabi o en àrab? Perquè vostès han fet referència a això.

I, de fet, al punt 2, diuen: «Los padres o tutores del alumno deberán indicar, antes del inicio del segundo ciclo de educación infantil, cuál es la lengua materna del alumno para hacer efectivo ese hecho.» Llavors, això vol dir que a partir d'ara tindrem una diversitat lingüística encara més gran a les aules.

I, per cert, no us voldria fer *spoiler*, eh?, perquè tota la proposició de llei parla del sistema trilingüe català. No ho expliqueu a ningú, eh? Però ja és un sistema trilingüe. No voldria desvelar l'argument de la pel·lícula, però és que al sistema educatiu català ja hi ha presència del català, del castellà i de l'anglès. Per tant, aquest sistema trilingüe ja existeix. (*Alguns aplaudiments.*)

Un altre aspecte. Vostès parlen de la llengua materna i que han de notificar quina és la llengua materna de l'alumnat. Què passa quan la llengua materna i paterna de l'alumnat difereixen? Quina és la que predomina? Quina és? Perquè hi ha moltes famílies que tenen mares catalanoparlants i pares castellanoparlants, o a la inversa. Quina és la llengua d'escolarització d'aquest alumnat? Perquè vostès només parlen de llengua materna. Bé, són coses que haurien d'esclarir, eh?

Llavors, torno a altres incongruències. Vostès comencen també..., bé, com sempre, atacant tots els catalans i el sistema educatiu. Com ja els hi he dit, hi ha sistemes que s'hi estan assimilant, i cada cop més. I parlen d'aquesta disminució de la llengua castellana. Vostès parlen sovint, eh?, d'aquest bilingüisme, però suposo que són coneixedors de que en la majoria de contextos on existeix aquest bilingüisme existeix una cosa que se'n diu «diglòssia»; és el fet que una llengua estigui valoritzada o tingui un nivell considerat superior per sobre de l'altra i tingui molta més presència en els espais de reconeixement públic, en les administracions, que és el que passa sovint a Catalunya.

Perquè vostès parlen de la poca influència que reben els alumnes en llengua castellana, quan tots els *inputs* de la societat són en llengua castellana. Perquè les xarxes socials són principalment en llengua castellana. El cinema, les pel·lícules, les plataformes de visionat de sèries, televisió, etcètera, sota demanda són en llengua castellana. Les interaccions entre els propis joves, com determinen moltíssims informes que tenim a sobre de la taula ara mateix, també parlen de que els joves fan les seves interaccions socials majoritàriament en llengua castellana.

I sí, senyors de Ciutadans, el sistema d'immersió lingüística és un sistema que es va crear o que fa referència a l'aprenentatge d'una llengua estrangera o d'una segona llengua. Perquè en un context on la llengua no es parla o no és la majoritària,

com podria passar en l'aprenentatge de l'anglès en un context català, és necessari més exposició en aquesta llengua.

I precisament és el sistema que es va escollir per aplicar a la llengua catalana, perquè és la situació en la que ens trobàvem. Ens trobàvem en un context a Catalunya en què la llengua catalana no era la llengua majoritària i no era la llengua a la que la majoria de gent estava exposada en el seu dia a dia. I, per tant, clar que calia un sistema d'immersió en el que els *inputs* que reben els infants, joves i adolescents i la ciutadania en general siguin més exposició a aquesta llengua per garantir-ne l'aprenentatge.

Bé, un altre exemple de desconeixement del sistema educatiu. Vostès han parlat de l'Aran. De fet, parlen molt positivament de l'Aran, i reconeixen que l'Aran és l'únic sistema educatiu eficaç, perquè garanteix aquesta presència del castellà, el català, l'anglès. Doncs, si aquest és el sistema educatiu pel que aposten, els convidem a poder-se desplaçar i a poder-se presentar a les eleccions a la Vall d'Aran, perquè estan validant aquell sistema com l'ideal i aquí no paren de portar-nos propostes en contra de la llengua catalana. Per tant, els convido a marxar, si volen. Jo crec..., no ho he parlat amb el grup parlamentari, però estic segura que estarem disposats a pagar-los el taxi, que ja hi caben.

De fet, vostès parlen de la ZER –una ZER és una zona escolar rural–, de la ZER de la Vall d'Aran. Una ZER no implica tot el sistema educatiu. Una ZER és una zona escolar rural, com ja he dit, que aplega alguns centres que per les seves especificitats –per on es troben ubicats al territori, per la seva distància amb altres centres educatius, per la quantitat d'alumnes que formen part d'aquells centres– no poden formar un únic centre educatiu amb una única direcció, perquè no arriben als mínims establerts. I, per tant, aquestes ZERs són agrupacions d'escoles que comparteixen projecte i comparteixen equip directiu, tot i que hi hagi direccions a cadascun d'aquests petits centres. Vostès posen l'exemple de la ZER com l'exemple educatiu de la Vall d'Aran. Doncs no, senyors de Ciutadans, a la Vall d'Aran, a banda de la ZER, que inclou quatre escoles, hi ha tres escoles més de primària, dos instituts i altres centres de formació postobligatòria.

Bé, llavors, vostès han omplert aquesta proposició de llei de fal·làcies. Una altra de les fal·làcies és la que diu: «El castellano se imparte como materia lingüística durante dos horas por semana, menos incluso de lo que marca la materia de castellano, que es de tres horas.» Això és una fal·làcia, és mentida. La llengua castellana s'imparteix durant tres hores setmanals, com a mínim, en tot el sistema educatiu, perquè és obligatori –és obligatori– i ve marcat pel currículum, i un professor o professora contractat pel Departament d'Educació –i suposo que aquí el conseller l'hi podrà corroborar– té un horari lectiu marcat per les hores que ha d'impartir docència en llengua castellana. I, per tant, aquesta afirmació de que només se fan dos hores de llengua castellana a la setmana és fal·laç; no és cert.

A més, vostès parlen que l'única exposició a la llengua castellana i els únics espais on es parla en llengua castellana als centres educatius és durant aquestes dos hores. I això no és cert. I els hi posaré alguns exemples. En molts centres educatius el que passa és que hi ha projectes transversals, projectes que impliquen diferents matèries i diferent professorat, i això fa que hi hagi diferent professorat que treballa de forma conjunta i que cadascú ha d'avaluar la part de la seva matèria.

Sovint, aquests treballs o projectes transversals es fan entre les matèries de castellà, català i anglès, si és un projecte lingüístic. Això que vol dir? Que una part d'aquest projecte es farà en llengua castellana, una part en llengua catalana i una part en llengua anglesa. I això passa així. I això vol dir que aquesta exposició a la llengua castellana no és només de dos hores. També el departament de llengua castellana dels diferents centres educatius fan projectes, projectes al centre, obres de teatre, seminaris, intercanvis del que sigui, i això fa que el centre també tingui més presència de llengua castellana.

Vostès també fan... bé, una incongruència que llegiré tal qual per demostrar que les meves tres hores de llengua castellana en el sistema educatiu català m'han servit per tenir una bona comprensió lectora: *«Por un lado, que todos los catalanes castellanohablantes de menos de treinta y cinco años se han visto privados de un contacto suficiente con el registro académico de la lengua castellana en el colegio, al que en ocasiones no tienen acceso en sus casas. Acaben de dir persones castellanohablantes de menys de 35 anys que no tenen accés a la llengua a casa*

seva, però si són *castellanohablantes*, tenen accés a la llengua castellana a casa seva (*aplaudiments.*) I els he de dir, jo tinc menys de 35 anys i domino la llengua castellana i m'he criat i he crescut en el sistema educatiu català.

Llavors, no em queda gaire temps, no m'agradaria estendre'm, però no m'agradaria acabar sense poder (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –disculpi, presidenta– sense poder fer referència a un parell de qüestions. Vostès diuen que no hi ha ni la més mínima exempció d'utilització del castellà o d'altres llengües fora de l'àmbit de la llengua castellana, i els ficaré només tres exemples per acabar. El WhatsEp és una línia d'educació en llengua anglesa que fan a molts centres educatius en què els alumnes entren a l'institut amb un vint per cent d'anglès a primer d'ESO i es va augmentant al llarg dels anys; el Batxibac, que incorpora la llengua francesa en l'assoliment del títol de batxillerat; el Batxillerat Internacional, que també compagina la llengua anglesa i altres llengües estrangeres per garantir aquesta titulació. I per acabar –i ja acabo, presidenta–, vostès deien que a les aules d'acollida només hi va l'alumnat estranger. Mentida. L'any passat vaig tenir una alumna que venia de les Illes Canàries i que va anar a l'aula d'acollida, com la resta d'alumnat que havia d'aprendre la llengua catalana i que havia de fer aquesta immersió. I per tant, si us plau, parlin amb una mica de coneixement i propietat.

Moltes gràcies.

(*Applaudiments.*)

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari En Comú Podem té la paraula la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta. Doncs aquí som un cop més, el Grup Parlamentari Ciutadans que ens porten el seu trilerisme lingüístic d'aquest trilingüisme que ja existeix, com bé s'ha dit a la intervenció anterior.

Algú els ha de dir als diputats i a les diputades de Ciutadans que el que un dia us va servir per entrar en aquesta cambra ja fa uns anys, ja no els servirà per seguir i per evitar aquest desastre en què esteu immersos. Així que seria convenient, pel bé del

món educatiu i pel bé de Catalunya, que abandoneu les obsessions estranyes en la creació d'un problema que, definitivament, no existeix a les aules.

La immersió ha funcionat i funciona. I per molt que intenteu vessar mentides, perquè són realment mentides i fal·làcies les que estan en aquest projecte que estem debatent ara, continuarà funcionant la immersió lingüística, adaptant-la, per descomptat, als nous reptes del present i del futur.

I aquí vull destacar alguns despropòsits i falta d'educació en la seva exposició de motius. Per una banda, anomenen «integristes» a aquells i aquelles que van impulsar en el seu moment la immersió lingüística. Teniu memòria d'alguna manera? Sabeu que la ciutadania..., saben vostès que la ciutadania, especialment aquella que va venir fora de Catalunya durant les migracions als anys 60, van demanar i van exigir als seus representants polítics que garantissin l'aprenentatge del català per als seus fills i per a les seves filles? Saben que això es va demanar precisament a favor de l'equitat i la igualtat d'oportunitats? Suposo que ho sabeu. Llavors, què estem dient, que aquesta gent són integristes, també? Fins quan hauran i haurem d'aguantar aquests insults i aquests despropòsits com el que ens presenteu avui?

Parlen també de que ningú va alçar la veu quan es van aprovar les primeres normes de la immersió, i no us pregunteu per què? És perquè precisament van ser aquestes persones les que van impulsar aquest model.

I és especialment cínic veure en el seu text com donen dades sobre el pes de les llengües a les aules de manera totalment manipulada. Òbviament, dins la dinàmica obsessiva dels seus percentatges en les llengües que res tenen a veure amb els criteris pedagògics.

No donen, però, les dades de l'adquisició de competències lingüístiques en les dues llengües. I això per què? No serà perquè els hi desmunten tota la seva diagnosi. Perquè diputats i diputades de Ciutadans, en aquest país s'assoleixen en la seva majoria competències en ambdues llengües.

A nosaltres ens hi trobareu en aquelles iniciatives que definitivament vulguin millorar aquestes xifres, no en aquelles que volen destruir el model que ja funciona. Si, tal com diuen, l'alumnat, i cito textualment, són, obro cometes: «*rehenes de un modelo fosilizado que les ha hurtado su derecho a conocer el registro culto de la lengua*

castellana», tanco cometes, com és possible que les catalanes puguin parlar castellà amb plena normalitat? Si això és així, que som *rehenes de un modelo fosilizado*? O com és possible que a totes les proves educatives, el nivell de castellà a Catalunya, la mitjana estigui dins la normalitat d'altres comunitats autònomes que són monolingües.

Diputats i diputades de Ciutadans, parlem de llengua, si voleu, però parlem-ne de veritat.

Fitxer 13

Parlem, per exemple, de la davallada de l'ús social del català, que, de fet, podem revisar demà en una moció. Parlem dels recursos a les aules d'acollida. Parlem de polítiques lingüístiques fora de les aules, que és on realment està el problema. Parlem d'accés al català de les persones migrades des d'una perspectiva antiracista i des d'una perspectiva de classe. Parlem del català als mitjans de comunicació; què està passant amb els mitjans de comunicació? O parlem de la diversitat lingüística a Catalunya i la seva presència també al sistema educatiu; es parlen més de tres centes llengües a Catalunya i d'això tampoc n'estem parlant. Parlem del català a les xarxes.

Parlem-ne, si voleu, d'aquests temes. Però des d'En Comú Podem, definitivament ens neguem rotundament a seguir i a continuar perpetuant aquest discurs lamentable en què esteu instal·lats i no us canseu de tornar-hi i tornar-hi, i que penseu, potser, que tindrà alguna mena de rèdit polític a les urnes. Ja està, no funciona.

Les mentides tenen les potes ben curtes, diputats i diputades. I subestimeu els catalans i les catalanes si penseu que això els hi funcionarà. Bé, de fet, amb els resultats, veieu que no us està funcionant.

L'estratègia de la dreta espanyola i catalana no és cap secret: insistentment porten a les cambres legislatives iniciatives sobre l'apocalipsi lingüística. I hem de dir, però, que resulta poc intel·ligent si es vol exercir l'oposició. Si parlem realment del

problema fictici de la llengua que vosaltres voleu abordar, suposadament, no parlem dels problemes reals a les escoles catalanes.

I quins són els problemes reals de les escoles catalanes? Parlem dels barracons, del dèficit de places públiques que tenim; parlem de les condicions laborals del professorat, la desigualtat entre l'alumnat, la segregació escolar, el racisme que determina les trajectòries educatives de joves amb un bagatge migratori; parlem de la manca d'abordatge en la salut mental dels infants i de les joves i de les adolescents; parlem de la falta de rumb i recursos en el model d'escola inclusiva. En fi, no parlem del que realment importa si ens embranquem en aquest trilerisme lingüístic que un cop més voleu portar sobre la taula. I, d'aquesta manera, flac favor li feu al Govern i al seu conseller, també.

Llavors, prou; la comunitat educativa també ho diu. Prou de discursos que creen fantasmes sobre la llengua a les aules. Prou d'aquests atacs totalment rancis i poc fonamentats. De veritat, prou, i deixeu, si us plau, de monopolitzar aquest discurs sobre la llengua amb aquestes mentides, amb aquestes fal·làcies i amb aquesta manera de... baixa..., que un dia us va funcionar, però, definitivament, hi insisteixo, i també pels resultats, es nota que ja no us funciona.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta segona

Per manifestar la seva posició, té la paraula, en aquesta intervenció, la diputada Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, moltes gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputades i diputats... Una salutació també als representants de les entitats que ens acompanyen. Tornem a debatre sobre el model lingüístic del sistema educatiu. Realment benvingut sigui el debat, tot i que, sincerament, n'hem parlat molt darrerament en aquest Parlament.

I avui Ciutadans ens presenta una proposta, concreta una mica més el seu model, i hem de dir que ens ha sorprès que hagi tornat a variar respecte a l'anterior

legislatura. Aquí estem veient que cada legislatura hi ha petits canvis, però en qualsevol cas és un model respectable que, tot i no compartir-lo, per diferents raons que miraré de desgranar en aquesta intervenció, és, de fet, el model de molts centres educatius privats a Catalunya. Però, com deia, aquest no és el model del PSC, i per això hi hem presentat una esmena a la totalitat.

Quin és el nostre model i per què ens oposem a aquest? Doncs és un model en què les diferents llengües oficials de Catalunya, el català, el castellà, l'occità-aranès a l'Aran, siguin vehiculars i llengües d'aprenentatge i d'ús curricular, és a dir, no només llengües a ensenyar i aprendre, sinó també per aprendre altres matèries i continguts, i que el seu ús en les escoles i en els instituts no es regeixi per percentatges rígids, descrits i decidits per polítics en aquest Parlament, sinó per criteris pedagògics, amb flexibilitat, en funció de la realitat sociolingüística de cada centre i dels resultats de les competències orals i escrites de l'alumnat. Amb l'objectiu de garantir, aquest sí, el seu assoliment o ple domini oral i escrit al final de l'educació obligatòria.

Perquè ni Catalunya és monolingüe ni la realitat sociolingüística del territori és uniforme, i per això és necessari que el model lingüístic al servei de l'aprenentatge de les llengües a les escoles com un instrument, com una eina pedagògica, no sigui rígid i uniforme, sinó que variï, que pugui adaptar-se a cada curs, en cada centre educatiu, en funció de les seves necessitats. Perquè, com deia, tenim contextos sociolingüístics diferents que varien, a més a més, en el temps.

I, en aquest sentit, doncs, evidentment, defensem la llei sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials a l'ensenyament no universitari, aprovada recentment, el mes de maig d'enguany, que vam contribuir a impulsar, perquè estableix per primera vegada les bases d'aquest model flexible on totes tres llengües oficials són llengües d'aprenentatge i d'ús curricular. I això, doncs, no ho han reconegut vostès, però ho ha reconegut el Consell de Garanties Estatutàries i el mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Ara bé, que les llengües oficials siguin llengües vehiculars o d'aprenentatge no ha de voler dir que altres llengües, com la primera llengua estrangera, que en general és i creiem que ha de ser preferentment l'anglès, no pugui també tenir un ús curricular si d'aquesta manera es garanteix i millora el seu necessari assoliment, és

a dir, és una pràctica que en realitat també s'aplica ara, i des de fa anys, a Catalunya en molts centres educatius.

Per tant, compartim l'objectiu final de finalitzar l'educació obligatòria amb el domini de les llengües oficials i almenys d'una d'estrangera, l'anglès; i un altre tema no menor que també compartim i penso que aquí sí que reflecteix l'èxit, i aquí sí que vull parlar d'èxit del consens de les forces polítiques i socials d'aquest país, que diria que avui fins i tot pràcticament ningú discuteix, ni tan sols Ciutadans, que és el que volem un model d'escola comuna. Volem una escola que no segregui l'alumnat per raons de llengua ni del seu origen, i això és fruit de l'aportació històrica del PSC, als anys vuitanta, de la mà de la Marta Mata, del Pepe González i també del PSUC, i que la comunitat educativa i la societat al llarg d'aquests anys ha contribuït a consolidar.

Per tant, compartim això, però en cap cas compartim el model que es planteja del triple vint-i-cinc per cent per a cadascuna d'aquestes llengües i les mesures per assolir-ho.

I en aquest punt voldria parlar un moment de la política lingüística del senyor Feijóo, a Galícia, durant els seus governs, després que Fraga, durant més de quinze anys, treballés per la normalització lingüística del gallec, amb el gallec com a llengua vehicular a la primària i en determinades matèries, també a la secundària, el PP de Feijóo va guanyar les eleccions el 2010 promentent un canvi radical en la política lingüística basada en la llibertat d'elecció de les famílies i el «bilingüisme cordial», tal com ho va anomenar. Per fer això, va introduir l'anglès com a llengua vehicular. El castellà i el gallec van passar a compartir una presència del trenta-tres per cent cadascú, per tant, més i tot del vint-i-cinc per cent que ens planteja Ciutadans en aquesta proposició de llei i també s'eliminava el gallec com a requisit per als aspirants a funcionaris.

Doncs bé, després d'aquest canvi, la caiguda de l'ús del gallec va ser tan important que, després de nombrosos informes del Consell d'Europa per incomplir la carta europea de llengües regionals, de pronunciaments en contra del Tribunal Suprem i, evidentment, també de la Real Acadèmia Gallega, el mateix Feijóo va fer marxa enrere i va tornar al vint-i-cinc per cent de les dues llengües oficials. Va deixar en un

segon pla la llibertat d'elecció i va reduir també la presència de l'anglès i fins i tot va reintroduir el requisit del gal·lec per ser docent.

Doncs, miri, es podria aprendre alguna cosa també d'aquestes anades i vingudes del PP en matèria de llengua, perquè quan algú planteja, en un context com l'actual de predomini del castellà i de l'anglès al món, de retrocés de l'ús social del català a Catalunya, passar de l'actual estatus a un vint-i-cinc per cent de presència d'aquesta llengua a l'escola, el que s'està fent és proposar directament la seva desprotecció, l'incompliment de la Carta europea de llengües regionals i minoritàries i també acabar amb el bilingüisme real que ha fet possible l'actual model lingüístic on el català i el castellà conviuen a les escoles i al carrer sense cap problema.

És a dir, implica que una majoria de la població castellanoparlant veuria molt reduïdes les seves oportunitats de ser plenament competent en català i, en conseqüència, limitades les seves oportunitats laborals, formatives, relacionals i, sobretot, se'n ressentiria la promoció i la cohesió social, la convivència i la mateixa unitat civil. I aquesta sí que és una línia vermella per als i les socialistes de Catalunya que durant molts anys hem treballat per construir. Per tant, si de debò estimem les llengües, totes, treballem pel seu coneixement, pel seu foment, pel seu ús, per la seva entesa, per la convivència. No les enfrontem. Si de debò defensem el català, no es tracta tant d'incrementar la presència a l'escola, on ja és molt majoritària, sinó que el que cal precisament és treballar molt més des del Govern de la Generalitat en incentivar el seu ús social, promovent, facilitant l'elaboració i la difusió de continguts culturals audiovisuals, digitals en català, cosa que, qui ho diria, els governs independentistes en els últims anys no han fet.

Però no ens enganyem, reduir l'actual presència del català a l'escola al vint-i-cinc per cent suposaria un retrocés enorme en el camí de la normalització que encara no està del tot assolida. En molts territoris de Catalunya, especialment els més industrials, sense català a l'escola avui no hi hauria català als carrers. I paral·lelament, precisament per garantir també la igualtat d'oportunitats al segle XXI, cal posar els mitjans al sistema educatiu perquè cap jove acabi l'ESO sense una competència mínima en anglès que l'inhabiliti per continuar una formació específica

o per treballar en molts àmbits que requereixen el coneixement d'aquesta llengua. I encara passa, malauradament, i passa molt.

I no para de créixer la bretxa entre l'alumnat que acredita un nivell suficient de llengua estrangera, que compta amb un entorn socioeconòmic favorable i aquells que no aconsegueixen acreditar un ús funcional, que normalment correlacionen amb famílies de rendes baixes que no poden complementar l'educació dels seus fills amb extraescolars o estades a l'estranger. I aquí cal fer molts passos perquè anem molt tard. Aquest és un repte de país i ni estem preparats ni ens estem preparant.

I malauradament hem de lamentar també que el Govern de la Generalitat continuï donant arguments a determinats sectors crítics amb el model lingüístic actual. Vam denunciar en el debat relatiu al decret posterior a la llei recentment aprovada en aquest Parlament, que no tenia cap sentit prohibir l'aplicació de paràmetres numèrics en la determinació de la presència de les llengües a l'escola, perquè aquests paràmetres, siguin percentatges, siguin hores, poden ser fruit d'una decisió pedagògica i, en canvi, defensar els percentatges en l'àmbit universitari. No té cap sentit més enllà d'un intent infructuós d'esquivar el compliment de sentències judicials.

Però la setmana passada tornàvem a denunciar i el conseller, doncs, aquí present, no ens va donar cap resposta el tractament diferenciat de les llengües oficials en les proves d'avaluació de competències. D'una altra manera, ens continuem preguntant per quin motiu les proves de competències que avaluaran aquest curs l'expressió oral en llengua catalana seran de manera censal i, per tant, les faran tots els centres educatius de Catalunya i, en canvi, les de castellà seran mostrals, com les de l'anglès, i només es faran en determinats centres. De què té pel Govern? Què vol amagar? Tanta por i desconfiança el mateix govern en el seu propi sistema? Per què no s'avalua amb plena transparència, amb igualtat almenys, les llengües oficials? I si realment és una qüestió de volum de feina per als centres, que ho dubtem, perquè hi hauria moltes maneres de fer-ho, doncs per què no les fem totes mostrals per un curs? Ens sembla que és un gran error i sincerament, ens ha decebut molt.

I tampoc ens satisfà l'esborrany que ens ha proporcionat el govern de desplegament del títol II de la LEC. Quina obsessió a marcar diferències entre el català i el castellà,

en fer veure que aquesta última és una llengua de segona, que en tot cas no és tan important com el català. Però si hem dit mil vegades que el fet que el català sigui llengua vehicular o el centre de gravetat del sistema educatiu no significa ni ha de significar que el castellà tingui una presència insuficient o que quedi exclosa. Per tant, no pot tenir el tractament de llengua estrangera i, per tant, demanem des d'aquí que es revisi l'esborrany d'aquest decret que no passarà pel Parlament, però que ha de ser coherent, creiem, amb l'esperit de la nova llei.

I l'ensenyament de continguts en castellà no s'ha de veure com una cosa excepcional, perquè, de fet, fent-ho i fent-ho aparèixer com a tal, com una excepció, el que fan és posar fins i tot en risc que en matèries que des de fa anys s'imparteixen en anglès, doncs, en molts centres, doncs realment no es pugui fer. Per tant, revisin aquest decret, rectifiquin, no trenquin consensos que ha costat molt assolir.

I d'altra banda, i tornant a la proposta de Ciutadans pel que fa als docents que han de garantir aquests objectius, tampoc acabem de veure clares les condicions d'accés que es plantegen. En quants anys proposen que el professorat hagi d'acreditar un nivell C1 en anglès? Jo he llegit que cinc. Com ho farien? Multiplicant les places de les escoles oficials d'idiomes? Obligant a la formació, sense acord sindical, amb complements salarials? Quant val aquesta proposta? La tenen pressupostada? Realment, des del nostre punt de vista, és una proposta molt poc estudiada i molt poc viable.

I els mestres i els equips directius entenem que se'ls ha de donar eines i recursos, se'ls ha de donar formació, assessorament a l'hora d'elaborar i orientar els projectes. Se'ls ha d'aportar indicadors, més que..., no només exigir aquests indicadors als centres, se'ls hi ha d'aportar metodologies. Amb la implicació de la inspecció, no tant per fiscalitzar, sinó per aportar, per ajudar. I també s'han d'avaluar els resultats amb rigor per controlar l'assoliment dels objectius, la revisió de mètodes i praxis per millorar l'aprenentatge de les llengües si fos necessari; i, evidentment, avançar amb incentius, amb acompanyament, però no amb objectius inviables.

I en definitiva, doncs, des del grup socialista defensem un model lingüístic diferent del que planteja Ciutadans pel sistema educatiu, un model més centrat en garantir aquest ple domini de les llengües oficials i almenys un ús funcional d'una llengua

estrangera al final de l'educació obligatòria, però que ha de ser un model flexible, no uniforme en el conjunt del territori ni emmarcat en percentatges, sinó basat en el criteri pedagògic per ajustar cada projecte lingüístic a la realitat de cada centre educatiu i als resultats de les competències del seu alumnat i, per tant, amb una correcta avaluació; per tant, amb dades amb indicadors per permetre una aproximació al més objectiva i científica possible des dels centres educatius, per millorar, en definitiva, les competències de l'alumnat i de la ciutadania en general i l'aprenentatge de les llengües.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

Fitxer 14

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Per defensar l'esmena a la totalitat, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia, conseller, diputats, diputades, públic que ens acompanya. Avui portem a debat i a votació a la totalitat aquesta proposició de Llei de Ciutadans d'implantació del programa trilingüe d'alternança de llengües i del programa de capacitació intensiva de la llengua anglesa per a docents, i ho fem amb aquesta esmena a la totalitat, com dèiem, presentada per Junts per Catalunya, a la qual votarem favorablement per tal de que, precisament, no prosperi el debat d'aquesta llei.

El cert és que allò que avui podria ser una bona oportunitat per posar al centre l'aprenentatge de totes les llengües del món, però sobretot aquest trilingüisme que hi ha en el model d'escola catalana, no és ni molt lluny la proposta de text que avui ens plantegen. De fet, aquesta proposició de llei es podria titular la llei de com acabar amb la immersió lingüística o la llei contra el català.

De fet, per al bon govern de tots, ens ho haurien posat més fàcil sense encobrir el títol amb allò que el redactat no és. Però no és cap novetat, i és que el Grup Parlamentari de Ciutadans ja ens presentava la passada legislatura, el 2019, una proposta realment molt similar, a diferència que la legislatura passada estava redactada en català, i aquesta legislatura està redactada en castellà. De ben segur que per coherència, i, sobretot per aquest plurilingüisme que vostès prediquen, la propera legislatura estarà redactada en anglès, si és que encara vostès tenen representació, la qual cosa nosaltres dubtem moltíssim. *(Alguns aplaudiments.)*

Entrant en el debat, permeteu-me que faci unes consideracions prèvies abans d'analitzar en si la proposta, sobretot referent a l'exposició de motius, la qual no compartim sota cap tipus de concepte i que es troba realment esbiaixada.

Els darrers tres-cents anys, la llengua catalana ha patit, com tots sabem, nombrosos atacs, i ho ha fet des de disputes d'autoritat, ho ha fet des dels poders polítics, i en diferents moments de la història. Tampoc n'ha estat exempta aquests darrers anys de democràcia. Tot i així, amb la voluntat de normalitzar el català a les aules, als anys vuitanta, es va fer un pas més amb l'impuls de la immersió lingüística en el món educatiu, i va ser a través del consens i de l'èxit col·lectiu de tots i totes que vam impulsar l'aprenentatge del català com a llengua vehicular a les aules.

En aquest sentit, intentar confondre deliberadament polítiques per promoure, incentivar, per garantir el català a les aules amb l'aprenentatge d'aquestes llengües històricament minoritzades, que no vol dir minoritàries, i fer-ho amb la vulneració d'uns drets, promou, sense cap mena de dubte, el que veiem un dia més en aquest Parlament, com són discursos d'odi contra el català. Perquè protegir una llengua en cap cas n'amença cap altra, i partim de fomentar la pluralitat, la riquesa cultural i la riquesa lingüística, que és el motor pel qual treballa aquest model d'escola catalana.

Fetes aquestes consideracions prèvies, permeteu-me analitzar al detall del que és avui la llei, amb un total desconeixement, amb incongruències realment lamentables, i, a més a més, qüestionant el que dèiem, un model d'èxit que ha sigut al llarg de les darreres dècades.

En primer lloc, perquè es titlla la immersió lingüística del nostre país com un programa forçós, i els successius departaments d'Ensenyament, i després

d'Educació, que ho han fet possible i que ho han aplicat, cito textualment, d'autoritarisme. I bé, precisament, a mi, per autoritarisme, em ve més aviat al cap la dictadura, em ve més aviat al cap un règim polític que va prohibir molts drets, moltes llibertats, i, entre totes elles, també l'ús del català. I no em ve pas al cap un país democràtic, com és Catalunya, que defensa, sí, la seva nació, que defensa, sí, la seva història, que defensa la seva identitat, i també defensa la seva llengua de totes totes com a element vertebrador, però alhora integrador.

Tot plegat, vostès, amb aquesta metodologia a la que apel·len que és dràstica, és desapiadada, on resulta ara que els menors de trenta-cinc anys hem vist privat l'aprenentatge del castellà davant aquesta imposició del català, i a la que també li avanço que aquí té, doncs, una segona diputada que n'és l'exemple del coneixement que té sobre el castellà, i que, a més a més, també és de la Catalunya profunda. Per tant, dos exemples, i de ben segur que en sortirien molts més.

Tornant al fil, constantment també apel·len a la discriminació, a la vulneració dels drets i als efectes negatius del rendiment escola. El que més enllà del seu marc mental, veiem a través de les dades, a través de l'àmbit empíric, com és totalment fals, ja que l'aprenentatge de la llengua catalana i castellana a proves, com podrien ser les proves d'accés a la universitat, realment està molt igualat.

Per cert, unes proves de capacitació que, tal i com hem vist als tribunals, proposen que sigui en la llengua materna, i nosaltres seguirem treballant davant aquesta ofensiva per garantir tots els drets lingüístics, i també per prioritzar el català. Però és que, de fet, si remuntem a les dades d'aquestes PAU 2022, i al passat mes de juliol, ni més ni menys que el 97,2% dels estudiants va optar per fer aquestes proves en la llengua catalana.

També per acabar de completar les propostes imaginatives i estrelles, exigeixen els propers anys a tots els docents aquest nivell C1 per poder impartir les classes, sense les eines necessàries, sense, doncs, desxifrar quina és la partida pressupostària, però és que, a més a més, també proposen que l'anglès sigui a partir d'ara una nova llengua vehicular, i potser el que cal és que vostès repassin la definició del que vol dir una llengua vehicular, atès que només n'hi ha una com a sinònim de llengua franca.

I entre un llarg etcètera, perquè crec que s'hi han estès les companyes que m'han precedit la paraula, finalment, també demanen vostès directament segregat els alumnes a les aules segons la llengua materna i definir els projectes lingüístics dels centres en base de tants per cents, allò que els hi agrada a vostès tant.

En aquest sentit, res més lluny de la realitat, a Catalunya, el context és totalment diferent, i és que, precisament, la llengua amenaçada, com hem vist, no és la que vostès pretenen imposar a cop de tribunals, a cop de togues, a cop de quotes o a cop de percentatges. No es tracta d'una percepció que tinguem des de Junts per Catalunya, sinó que així ho demostren les dades. De fet, ahir va sortir publicada un document de Plataforma per la Llengua sobre l'ús social del català, aquestes dades interessants, també a analitzar, o de forma específica en l'àmbit educatiu, a principis d'any, per part de l'informe del Síndic de Greuges, on m'agradaria destacar-ne algunes d'elles.

En primer lloc, es deia que el català és la llengua d'ús a l'escola d'un 62,1% a la primària, i a l'ESO, en canvi, d'un 60,6%. Al pati, la llengua d'ús, en canvi, és el castellà, i es dispara fins al més del seixanta-sis per cent. Fora de les escoles, ni més ni menys que el 20,9 per cent dels adolescents asseguren que no tenen cap contacte amb el català. En el mateix informe també es sosté per part del Síndic que el model lingüístic escolar ajuda a reduir desigualtats educatives en l'aprenentatge de les llengües oficials i ho ha de fer sense quotes.

Precisament sota aquest context, el passat mes de juny es va aprovar amb aquest ampli consens, com comentava en les paraules anteriors, aquest nou marc legal per fer front a les sentències i per fer front a la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no obligatori.

Aquest, de forma conjunta i a través del posterior decret, pretén, precisament, donar les eines necessàries per lluitar contra aquestes ingerències de la justícia espanyola. I ho fa a través de les línies vermelles que ens havíem marcat des de Junts per Catalunya, com són les de mantenir el català com a llengua vehicular, protegir les direccions i els docents i protegir la immersió lingüística i també les aules d'acollida com a aules i eina d'aprenentatge. Dos instruments que aparentment han tingut, pel

que veiem, una mala digestió per part de les forces unionistes d'aquest Parlament que demostren avui en el text d'aquesta proposició de llei.

Però, quin és l'horitzó? Quins són els propers passos, perquè de feina n'hi ha molta i el camí no s'acaba així. A Junts per Catalunya ens preocupa realment l'ús del català. De fet, el passat dilluns, a través d'una pregunta parlamentària, d'una pregunta oral a la comissió, vam plantejar-li al conseller quina era la situació actual i sobre l'aplicació del vint-i-cinc per cent. En aquest cas, vostè ens va afirmar, conseller Cambray, que actualment s'estava aplicant a vint-i-sis escoles.

I, en aquest cas, a nosaltres ens preocupa aquesta situació, ens preocupa que hi pugui haver una resignació per part del Departament i, per aquest motiu, des de Junts per Catalunya exigim que es doni sortida a aquest reglament que hem estat treballant sobre els projectes lingüístics i amb aquest decret del règim lingüístic que permeti donar resposta al títol segon de la LEC.

Tanmateix, cal seguir explotant totes les vies legals i judicials fins a esgotar-les per tal que no s'apliqui absolutament cap vint-i-cinc per cent. A nivell pedagògic, també aplicar un pla de treball d'actuació de suport a la llengua catalana que no només sigui dins de les aules i a través dels docents, sinó que vagi molt més enllà.

I per últim, aquest ple específic de llengua que demanàvem des de Junts per Catalunya des de fa més d'un any i que avui fem extensiu amb aquest pla de xoc, que ha d'anar molt més enllà del model educatiu català i sobre la immersió lingüística, i que també ha d'apel·lar a l'ús social de la nostra llengua en d'altres àmbits com pot ser el judicial, com pot ser a les universitats, com pot ser l'audiovisual, etcètera.

Conscients, precisament, que el camí que queda per recórrer és llarg i que el farem a través del consens, seguim des de Junts plantant cara a totes aquestes batalles judicials, diem sí a les lleis i els decrets que vetllin per una llengua minoritzada, que no minoritària, aturant aquesta aplicació del vint-i-cinc per cent a les vint-i-sis escoles.

Sí a la llengua que va acollir els meus pares i que vam fer nostra, sí a l'escola catalana, sí a la immersió lingüística com a model d'èxit, per molt que els hi pesi, sí a la cohesió, sí el consens i sí a fer-ho possible.

I avui tampoc podria acabar de cap altra manera que citant Joan Fuster en aquests cent anys del seu naixement i amb les paraules que diuen així: «La llengua no ens la regalarà ningú, l'haurem de guanyar dia a dia».

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per últim, en aquest torn, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín i París

Gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia. Bon dia, conseller. Bé, nosaltres avui podríem centrar la nostra intervenció de manera breu –que intentarem que sigui més breu del temps que tenim– en la visió totalment diferenciada que tenim respecte al model lingüístic, a l'ensenyament amb el grup proponent –crec que és evident–; o en la seva voluntat, la voluntat del grup proponent, de portar la llengua catalana a la residualitat social, començant, evidentment, per l'escola; o en l'esforç ingent, però també inútil, al nostre parer, de traslladar als carrers un conflicte lingüístic inexistent.

Però els hi explicarem per què plantegem l'esmena a la totalitat de manera general i ideològica, perquè el seu model lingüístic amaga darrere d'un plantejament educatiu una voluntat de diluir la llengua catalana i carregar-se un model que ha permès respectar els drets lingüístics tant de les persones catalanoparlants com de les nouvingudes, dotant aquestes segones de les eines que han garantit durant dècades les mateixes oportunitats per a tothom.

Així doncs, un cop més, en aquest hemicicle seguim parlant de drets lingüístics, seguim parlant de llengua. Però aquest cop ho fem parlant d'una proposició de llei que ni s'ajusta a les eines de què ens hem dotat amb grans majories en aquest Parlament ni porta l'aval de la comunitat educativa. Clarament els hi dic, no han trobat mai el consens ni aquí ni fora ni al carrer ni a les escoles.

Presentem, doncs, una esmena a la totalitat fonamentada i que descriu amb uns exemples del per què rebutgem els seus articles. L'article 1, perquè planteja la supressió del programa d'immersió lingüística. Una mesura que representaria la

vulneració del dret que té qualsevol persona, qualsevol ciutadà d'aquest país de conèixer les dues llengües oficials en acabar l'etapa obligatòria.

Mirin, el model de país que pensem i treballem es troba molt lluny d'aquest seu desig i intent surrealista de victimitzar la llengua castellana, la qual resulta ser la dominant a la nostra societat.

I vostès pretenen implementar, a partir d'aquesta proposició de llei, que per molt que la vesteixin avui a diferència d'altres propostes que han fet d'un pretès trilingüisme, no té cap sentit. I aquí coincideixo amb la diputada Ndiaye quan deia que el trilingüisme educatiu real ja existeix a les aules, a les escoles ja s'imparteix. Per tant, no és original, tampoc, diguéssim, la mesura que avui ens porten.

Però per això ho tenim clar i seguirem defensant el model basat en la cohesió social, l'equitat, la igualtat d'oportunitats i també la cultura, com sempre i no ens cansem de repetir. Totes aquestes característiques que s'inclouen en el programa d'immersió lingüística. Un programa que, els hi recordo i crec que no és menys important, s'ajusta a la doctrina constitucional aquella que tant defensen vostès.

Rebutgem també l'article 2,

Fitxer 41_2PLE15

perquè insta la creació de dues línies educatives. Crec que s'ha dit prou, eh?, en les intervencions anteriors, però crec que és important també explicar què és el que pretén aquesta proposta: pretenen la creació de dues línies educatives, una en castellà per als alumnes de nacionalitat espanyola que arriben al nostre sistema educatiu, i una altra en català. I ho argumenten amb el fet que aquests alumnes que estarien aquí d'estada temporal a Catalunya i que per a això se'ls hauria d'eximir el coneixement de la llengua del país en què estiguin durant un temps... –que també els dic que passa poc, això, en un país normal–, doncs, vostès, el que voldrien, en el fons, és, a través d'aquesta mesura, implementar permanentment la segregació per raó de llengua. I aquesta, per vostès, seria la porta per fer-ho.

Aquest Govern ha liderat, després de dècades sense iniciativa, un nou impuls per salvar la llengua catalana des de les institucions i des de tots els àmbits de país. Per

aquest motiu, el setembre del 2021, al debat de política general, aprovàvem una proposta de resolució a favor d'un Pacte nacional per la llengua. Un pacte que necessitàvem més que mai, incloent tots els esforços possibles per salvar la llengua, i aquest pla es troba ja en marxa i desenvoluparà tots els acords que hi sorgeixin a partir dels debats que s'efectuïn. Vull aprofitar per recordar que estem davant d'un pla ambiciós, però totalment necessari, aquest Pla nacional per la llengua; perquè necessitem més que mai sumar tots els actius i esforços possibles per promoure i protegir la llengua en tots els àmbits.

Mirin, si realment volen ajudar aquells alumnes nouvinguts que s'incorporen al sistema educatiu català, defensin una atenció centrada en l'alumne, perquè així ho tenim clar, defensem que cal proporcionar, que és un deure proporcionar un pla de suport individualitzat per a tots i cadascun dels alumnes que entren al sistema educatiu català. L'article 4, un altre exemple, el rebutgem, perquè, a part de contradir l'article 35.1 de l'Estatut de Catalunya, que és la separació..., entenem nosaltres que la separació d'alumnes suposaria un greu element segregador dins de les aules. L'escola que volem és una escola inclusiva. Per nosaltres, un model d'escola catalana inclou un projecte lingüístic que no eludeix ni la diversitat cultural ni la diversitat lingüística dels seus alumnes.

L'elaboració dels projectes lingüístics inclou necessàriament aquesta perspectiva i no permetrem, en cap dels casos, que els interessos del seu partit contaminin la defensa d'un model educatiu basat en la cohesió social i en la igualtat d'oportunitats. Pel que fa al seu intent de diluir un cop més la llengua catalana en el sistema educatiu, aquest cop ho intenten a través del que anomenen aquest programa trilingüe d'alternança de llengües. Pretenen, no?, allò que no han pogut fer altres vegades en altres intents, no?, parlant exclusivament de la defensa de la llengua castellan, ara esborrar amb la incorporació de la llengua anglesa, ja pràcticament com una tercera llengua oficial, la vehicularitat oficial real –la vehicularitat oficial real– i l'ús social del català a les aules i a les escoles de Catalunya.

En aquesta legislatura tenim clar que hem de combatre qualsevol discurs que criminalitzi el català a l'escola. Un discurs que amaga darrere una intenció fal·laç de millorar la competitivitat dels i les alumnes amb relació a l'adquisició d'una llengua

estrangera. La LEC, la Llei d'educació de Catalunya, ja incorpora que l'alumnat assolixi les competències comunicatives definides pel Marc Europeu Comú de Referència per a les llengües, i els projectes lingüístics de centre poden determinar continguts curriculars i activitats educatives en algunes de les llengües estrangeres –per cert, no només en llengua anglesa. En el cas de l'article 6, referent als requeriments per a l'ingrés als cossos docents, pel que fa al coneixement de llengua estrangera, ja saben de qui és competència i quins són els requeriments. En cas d'impartir una llengua, una matèria de llengua estrangera a infantil i a primària, o, per impartir una matèria en llengua estrangera en qualsevol etapa del sistema educatiu, es requereix un B2. I si no hi estan d'acord, pot ser que iniciïn vostès mateixos una campanya a l'Estat, al Govern de Madrid, dirigida a canviar la normativa existent. Però no té cap sentit que vostès ara facin aquest plantejament aquí.

Pel que fa a la petició per posar en marxa un programa de capacitació intensiva en llengua anglesa per a docents, els informem que des del departament..., suposo que ja ho saben, eh?, però en tot cas aquí ho diem des del faristol, ja s'ha comentat, també, que el Departament d'Educació organitza formacions permanents en terceres llengües, no? Específicament l'anglès es fa a través de facilitar places a l'EOI o a l'IOC, que s'incorporen en el programa PIA+, o mitjançant el programa Erasmus+, ja del 2021-2027. I, a més, nombrosos centres educatius de Catalunya participen de manera activa en la plataforma de cooperació educativa digital eTwinning. Pel que fa al perfil lingüístic, al perfil, deien vostès, a la petició de perfil lingüístic en llengua anglesa, això ja existeix. Va ser creat el 2016. Permet obtenir no només un perfil lingüístic en anglès, però també en altres llengües com el francès, l'alemany i l'italià. El professorat del sistema educatiu és conscient de la necessitat de conèixer anglès i, per tant, disposen d'un gran ventall de varietat de formacions específiques.

I, finalment, pel que fa a l'articulat, els articles 9 i 12 de la modificació de la Llei d'educació i els articles del 13 al 15 que representen canvis a la Llei de política lingüística, tenen com a denominador comú tornar a plantejar la negació del català com a llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament. I no s'implementaran els percentatges. És a dir, el Govern no es pot quedar de mans creuades davant dels intents d'invalidar la llengua catalana. Així ho

estipula el Decret 6/2022, el decret que protegeix la llengua –això ho recorden–, aprovat aquí, pel qual es fixen els criteris aplicables a l'elaboració, aprovació, validació i revisió dels projectes lingüístics. I tornen a intentar proposar el que no van poder guanyar portant als tribunals. Els percentatges que nosaltres reconeixem són els dels consensos que surten d'aquesta cambra parlamentària.

El coneixement de la llengua catalana, com la llengua castellana, no està supeditats a l'aplicació de cap paràmetre numèric, proporció o percentatge –això ja ho vam reconèixer, també, en la llei, en el decret llei–, sinó als criteris pedagògics i els projectes lingüístics de cada centre, segons les realitats sociolingüístiques de l'alumnat, del centre i de l'entorn del centre.

Estan obsessionats en que, si hi ha una presència en espais i àmbits del català, on socialment predomini el català, com per exemple a l'escola, això afectarà el plurilingüisme real a la societat catalana. Però estem cansats de dir i cansades de dir-los-ho, que això no és així, que això no passarà. De fet, ens trobem en una situació de bilingüisme asimètric, bilingüisme en el que el castellà predomina en la majoria d'àmbits socials. Per tant, l'exigència que presenten a través d'aquesta proposició de llei apareix com un intent de preservar el privilegi monolingüe per part de la societat, més que no com un fruit d'interès genuí per generalitzar aquesta condició al conjunt de la població.

Ja per acabar, aprofito per fer palesa la necessitat de seguir garantint l'ús català en totes les administracions públiques, i especialment a l'escola, generant accions estratègiques i transversals de la política lingüística des de tots els departaments de la Generalitat. I, des del Parlament, vetllar-ho i lluitar-ho enfront a propostes com les que avui es debaten. Cal reconstruir un model intercultural propi de convivència i de cohesió que volem al nostre país, que reconegui les llengües d'origen de tota la població i que situï el català com el que és: llengua oberta, accessible a tota la població i inclusiva, mai excloent.

Recentment, el secretari de Política Lingüística, el senyor Xavier Vila, expressava que s'ha instal·lat la idea en termes lingüístics que s'ha de poder viure a Catalunya com si fóssim a Madrid. I, el que és més greu, en els últims vint anys s'ha criminalitzat la promoció del català a Catalunya mateix. Això ho han promogut els mateixos que

vinculen el català a una opció política i que són especialment i essencialment els que no utilitzen gairebé mai el català. Però, davant d'això, ens trobaran sempre i més convençudes que mai a seguir defensant la nostra llengua.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per un torn en contra, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta.

Señoras y señores diputados, voy a tratar de ser sucinto a pesar de que la cantidad de cosas que se han dicho no dejan de ser un compendio de todos los mantras, de todos los tópicos que rodean el debate sobre la lengua en Cataluña. Y la verdad es que es una autentica pena, porque ustedes han convertido el debate sobre la lengua en un debate vedado al debate racional, al diálogo racional.

Miren, el otro día, un periodista argentino, de nombre Martín Caparrós, estuvo en la Universidad Autónoma de Barcelona y se le increpó por no entender la lengua catalana y por manifestarlo. El diputado de la CUP, señora Ndiaye, Antonio Baños, le llamó «cazurro con ideas fascistas». Estamos hasta las narices en Cataluña de que se relacione el hablar castellano con el fascismo, con el franquismo, y eso lo hacen todos ustedes, señores de Junts per Catalunya, de Esquerra Republicana y de la CUP. Dejémoslo claro. Ustedes relacionan el uso del castellano con el franquismo, con el fascismo y con no sé cuántas otras cosas. Vayamos a decir las cosas un poco claras a este respecto.

Por lo demás, cohesión social, me dicen ustedes. Pero es que ¿acaso una sociedad bilingüe como la catalana, en la que el castellano y el catalán son predominantes, va a estar menos cohesionada porque en los colegios catalanes se utilice un poquito más el castellano, se utilice un 25 por ciento más el castellano? ¿Qué disparate es ese, señoras y señores de la CUP, d'Esquerra Republicana y de Junts per Catalunya? ¿Cómo pueden sostener que la cohesión social depende de que todas,

absolutamente todas las asignaturas en los colegios catalanes sean en catalán? Es un verdadero disparate.

Y, señora Ndiaye y el resto de miembros de los partidos separatistas, cuando ustedes me dicen: «Claro, si los niños castellanohablantes tienen derecho a educarse en su lengua materna, también lo tendrán los niños senegaleses o los niños que tengan el urdú como lengua materna». Pues no, señora Ndiaye, lo tienen aquellos niños, ciudadanos españoles, que tienen alguna de las lenguas oficiales como lengua materna. Lenguas oficiales, efectivamente, importante, como pasa en cualquier lugar del mundo. Por tanto, un ciudadano español con residencia en Cataluña tiene derecho a educarse también en su lengua materna. Por supuesto, y dejémonos de ridiculeces pretendiendo comparar la importancia del español para los catalanes con la importancia del urdú. ¿Qué disparate es ese?

Es que nos lo dicen cada día los diputados de los partidos nacionalistas. Yo llevo cuarenta años oyendo este disparate cada día en tertulias, en parlamentos, en un montón de espacios. Esa idea de que «*el castellà és molt important –el castellano es muy importante–, com també ho és l'urdú o qualsevol altre idioma*». Pero ¿qué tontería es esa? El castellano es la lengua mayoritaria de los ciudadanos de Cataluña. Asímanlo. Sé que les repatea. Sé que no lo soportan, sé que lo detestan, pero el castellano es la lengua mayoritaria de los ciudadanos de Cataluña.

Y déjenme que les diga una cosa. La diputada Palacín reconocía que el castellano es lengua mayoritaria en Cataluña. Pues razón de más para que esa lengua, que es la de la mayoría de los ciudadanos de Cataluña, tenga una presencia que no se reduzca a una sola hora de castellano a la semana en el sistema educativo, en el sistema educativo catalán. Razón de más. Su sistema, el sistema de inmersión lingüística obligatoria en catalán, la imposición del catalán como única lengua vehicular en las escuelas catalanas, es un sistema profundamente reaccionario, profundamente autoritario y totalitario, porque precisamente arrumba la lengua de la mayoría de la población de la educación de nuestros niños. Es que ustedes mismos, ustedes mismos, se contradicen.

Y luego ya está el argumento absolutamente supremacista de que los pobres padres andaluces vendidos en los años sesenta y setenta a Cataluña pedían, por favor,

suplicándolo, que me lo decía a mí un día la exconsellera Rigau: «*Em demanaven si us plau els pares que tot fos en català*». Pero ¿qué disparate es esto? Eso no se lo cree ni ustedes. Ni ustedes. Eso de que la inmersión lingüística es una imposición de padres castellanohablantes es un auténtico disparate, es una auténtica falacia. Eso es rotundamente falso.

Y se lo digo también a la representante de los comunes. El PSUC, en el debate sobre el Estatuto, decía claramente: «Exige el derecho, tu derecho

Fitxer 41_2PLE16

como ciudadano de Cataluña a que tus hijos se eduquen también en su lengua materna, ya sea el catalán o el castellano». Quién les ha visto y quien les ve, señores herederos del PSUC (*alguns aplaudiments*.)

Yo creo que las falacias que ustedes llevan años imponiendo, como la supuesta verdad revelada sobre la lengua, no se sostienen por ningún lado, y por eso ustedes se niegan a una cosa muy curiosa. El Parlamento Europeo va a enviar en breve una misión a Cataluña para analizar el estado de la educación en Cataluña, ¿y qué han hecho los partidos nacionalistas? Tratar de evitar a toda costa que esa misión –por cierto, impulsada por mi compañera en el Europarlamento Maite Pagazaurtundúa– llegue a producirse.

Señora presidenta, le pediré un poco de benevolencia conmigo, ya la compensaremos otro día (*rialles*) porque me gustaría acabar, me gustaría acabar este discurso. Ustedes quieren evitar, lo han intentado desde el Parlamento, desde la Mesa del Parlamento, quieren evitar esa misión (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a toda costa porque no quieren que se conozca la verdad. Quieren seguir manteniendo el discurso del miedo, el discurso del tremendismo, el discurso del victimismo, y no quieren que se conozca la verdad del atropello sistemático de los derechos lingüísticos de los ciudadanos de Cataluña, sean castellanohablantes o sean catalanohablantes, por la negativa de los sucesivos gobiernos de la Generalitat a asumir que el castellano es tan lengua propia de los ciudadanos de Cataluña como lo es el catalán.

Gracias, señores y señoras diputados.

(Aplaudiments.)

Gràcies.

La presidenta

A continuació, passem el torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament. Té la paraula per part del Grup Parlamentari VOX el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Buenos días, señora vicepresidenta, señores diputados. Quisiera, en primer lugar, denunciar una grave anomalía democrática que lastra y denigra aún más la institución de la que formamos todos los aquí presentes. Durante esta legislatura se han presentado, se han registrado en la Mesa del Parlament, setenta y cinco proposiciones de ley de las cuales ya se han debatido cincuenta. El grupo parlamentario de VOX ha registrado ocho proposiciones de ley –lo repito, ocho proposiciones de ley– sólidamente argumentadas y, sin embargo, en un ejercicio de totalitarismo, la Mesa de la que se nos ha excluido, a pesar de ser la cuarta formación política en el Parlament y de representar a más de 218.000 catalanes, ha impedido que la Junta de Portavoces substancien ninguna de las ocho proposiciones de ley, y sin embargo, hasta el grupo minoritario ha podido debatir las suyas *(aplaudiments.)*

Como habitualmente, la estrategia de la mayoría de los grupos parlamentarios de esta cámara consiste en descualificar cualquier iniciativa de VOX, cancelarla sin ninguna explicación argumentada ni racional ni de ningún tipo, sino mediante la imposición de una etiqueta, de un estigma denigratorio, véase xenófobo, fascista, machista, no sé qué más, hoy me van a permitir extralimitarme en la argumentación que en todas mis intervenciones procuro utilizar tras un concienzudo análisis del tema que tenemos que tratar. Lo siento si les aburro con argumentos, pero ante una política burda e irracional de cancelación, la fuerza de nuestros argumentos.

Bien, desde VOX abogamos por la promulgación de una Ley Orgánica de la Lengua Española y de las lenguas cooficiales para desarrollar el artículo 3 de la Constitución Española como garantía de los derechos y libertades lingüísticos. Recuerdo el

artículo 3: «El castellano es la lengua española oficial del Estado. Todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho a usarla. Las demás lenguas españolas serán también oficiales en las respectivas autonomías, de acuerdo con sus estatutos».

Es incomprensible que los consecutivos gobiernos del Partido Socialista y del Partido Popular durante cuarenta años no hayan querido proteger ni consolidar este derecho fundamental, pactado incluso con los separatistas, provocando el menoscabo de España y de las libertades y los derechos de todos los españoles. Esta Ley Orgánica daría lugar, con carácter prescriptivo, a un modelo lingüístico de España basado en la competencia exclusiva del Estado para regular los derechos lingüísticos de los españoles que tan frecuentemente son vulnerados, desgraciadamente, en Cataluña, con prevalencia sobre las regulaciones autonómicas y con garantías efectivas de cumplimiento, incluyendo sanciones administrativas y económicas como establece el artículo 149.1 de la Constitución Española, en la regulación de las condiciones básicas que garanticen la igualdad de todos los españoles.

Debe ser nuclear y transparente, en este modelo lingüístico que se derivaría de esta Ley Orgánica, el término de «vehicular» un concepto sociolingüístico entendido como la lengua o lenguas que se establecen en un determinado territorio como vehículo de comunicación y de convivencia de personas que usen diferentes lenguas maternas. El castellano, como lengua oficial, es también vehicular para todos los ciudadanos españoles, en regiones con otra lengua oficial, siendo vehículo normal de comunicación interpersonal, oral y escrita y de aprendizaje y enseñanza.

Especialmente hoy, que algunos grupos han manifestado su regocijo, su jolgorio, acatando una sentencia judicial aprovechando su docilidad ante los tribunales, quisiera..., les traigo a colación..., quisiera compartir con ustedes tres sentencias del Tribunal Constitucional. La 31/2010, que dice: «Es constitucionalmente obligado que las dos lenguas sean reconocidas por los poderes públicos competentes como vehiculares»; la 796/2009: «La lengua castellana también es lengua vehicular»; y la 31/2010: «El uso normal del catalán no le otorga carácter preferente de primacía de esta lengua sobre el castellano en el territorio de la Comunidad autónoma».

Bien, en cualquier sociedad bilingüe se pueden dar tres tipos de bilingüismo: el bilingüismo sustractivo, el dinámico y el aditivo. Hay muchos autores, filólogos y sociólogos que hablan y estudian estas cuestiones en el ámbito educativo, algunos, a lo mejor, conocerá los estudios de Krashen, de Kamin, Swain, Baker y Birsks, y en definitiva, estos tres tipos de bilingüismo son, o los puedo explicar de la siguiente manera. El sustractivo es el caso del alumno que conoce dos lenguas, pero va sustituyendo una, la suya, la primera, la materna, por la segunda. Este es el caso del modelo lingüístico monolingüe en catalán, impuesto en la escuela catalana orientado al cambio lingüístico de los alumnos de habla familiar española.

Bilingüismo dinámico. Este bilingüismo asume la multiplicidad de discursos plurilingües en actos comunicativos reales o virtuales en los que no existe una direccionalidad definida en las competencias bilingües en determinadas sociedades. Podemos poner el ejemplo del sanandresano, en el archipiélago de San Andrés, en Colombia, o en la zona de la Costa de los Mosquitos, en Nicaragua y en Panamá, y también en Costa Rica.

El bilingüismo aditivo –sería el tercer tipo de bilingüismo– consiste en ir añadiendo capacidades al repertorio lingüístico de un alumno con el fin de mantener las dos lenguas. Al final, el hablante tiene similares habilidades en ambas lenguas.

Bien, de los tres tipos de bilingüismo, los dos primeros son restrictivos y reduccionistas, sobre todo el sustractivo, y el último, el aditivo, es realmente propositivo, constructivo, integrador y equitativo. No obstante, en el sistema educativo catalán, los sucesivos gobiernos de la Generalitat, con el beneplácito siempre del Partido Socialista y del Partido Popular, han impuesto un régimen de monolingüismo catalán forzoso o de bilingüismo sustractivo, como he explicado anteriormente, eufemísticamente denominado como de «inmersión lingüística». Es una estrategia burda de dominación supremacista que busca el cambio lingüístico de los denominados «los de fuera», por el mero hecho de que su lengua materna es el español, a través del adoctrinamiento lingüístico y cultural, erigiendo el catalán como lengua culta de prestigio social. Con ello se pretende que el castellano quede reducido a niveles ínfimos, marginales, de uso coloquial o familiar. Esto es lo que en sociolingüística se denomina «diglosia», que lo ha comentado la diputada de la CUP

con mucha vehemencia –yo no grito tanto, pero la denominación es la misma. Es decir, el español, podríamos concluir, es una lengua minorizada –aquí hay mucha confusión: una cosa és minorizada y otra es minoritaria– en Cataluña.

Por el contrario, en su sentido real, la inmersión lingüística –en el sentido real, en el certero, en el adecuado– es una tecnología de aprendizaje intensivo de una lengua no habitual para el hablante para adquirir competencia comunicativa. Funciona si es voluntaria, y siempre y cuando el hablante tenga consolidada su lengua materna en un registro estándar y culto. Así lo recomienda la UNESCO: los niños deben aprender en el idioma que hablan en casa. No obstante, los jefes separatistas, que controlan el sistema escolar catalán, han convertido en un tabú incuestionable la dominación lingüística, con la implicación directa de partidos de izquierda y sindicatos subvencionados.

Bien, este régimen de monolingüismo catalán convierte el sistema educativo catalán en un modelo de desigualdad social, de profunda desigualdad social –todo lo contrario a la cohesión, esa fantástica cohesión social que tanto cacarea el independentismo–, porque produce como consecuencia una escuela discriminatoria por el origen sociocultural de los alumnos. La tasa de fracaso por el origen sociocultural de los alumnos, ¿eh?, se refleja de esta manera: de los alumnos castellanohablantes, es superior al 12,5 por cien con relación a los alumnos catalanohablantes, según el informe de Calero y de Choi sobre el análisis de las pruebas PISA de 2018.

Pues bien –voy acabando–, en conclusión, aunque estamos a favor de acabar con la imposición forzosa monolingüe en catalán en la escuela catalana, no podemos validar, lamentablemente, la proposición de ley que nos presenta Ciudadanos por todo lo expuesto y, concretamente, porque el inglés *no* es lengua oficial ni cooficial de la nación española ni de ninguna comunidad autónoma, y no podemos aceptar que se equipare al castellano. Además, el Tribunal Constitucional solo ha reconocido la condición de lenguas vehiculares al catalán y al castellano; en coherencia con lo anterior, no tiene sentido imponer el mismo porcentaje de horas lectivas de español que de inglés. Asimismo, su proposición de ley permitiría que se perjudicase al

español, e incluso al catalán también, en beneficio del inglés, que podría alcanzar cuotas del cincuenta por cien.

Aun compartiendo que es muy necesario el aprendizaje de lenguas extranjeras, discrepamos también sobre la exigencia de acreditar el nivel C1 en inglés a los profesores de diferentes áreas que no sea de inglés –nos parece un disparate. No estamos a favor de que el Departamento de Educación exija el C1 en catalán a todos los docentes de cualquier área y tampoco el C1 de inglés en todas las áreas.

Y ya acabo, ahora sí. En definitiva, no nos conformamos con el veinticinco por cien de enseñanzas, de asignaturas en español. Nosotros defendemos el derecho de todos los niños a ser educados en español. La libertad educativa debe primar en todo caso, y este modelo que propone Ciudadanos no respeta la libre elección de los padres. Por lo tanto, nos vamos a abstener en esta votación.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, nosotros –creo que no hace falta decirlo– estamos de acuerdo con esta proposición de ley que presenta el Grupo de Ciudadanos. Es una proposición de ley que se ha presentado también en anteriores legislaturas; sin ir más lejos, también el Grupo de Ciudadanos, también el Grupo del Partido Popular presentó un proyecto de ley, una proposición de trilingüismo en la anterior legislatura. Y, por tanto, nosotros nos vamos a posicionar en contra de las enmiendas, que lo que pretenden de nuevo pues es arrinconar el castellano en las aulas.

He escuchado aquí... Siempre digo que hablar la última pues tiene desventajas, pero también tiene alguna ventaja; vas escuchando cosas desde el escaño, y la verdad que daría para otros diez minutos de intervención. Pero es que hay cosas que ustedes siguen repitiendo debate tras debate, falacia tras falacia. No traen aquí ningún dato; traen muchas opiniones y muchos prejuicios, pero ustedes los siguen

repitiendo, porque supongo que piensan que en algún momento pues va a acabar calando. Ya les digo yo que no, porque la realidad es tozuda y se impone. Pero bueno, ustedes siguen con lo suyo.

Han hablado, por ejemplo, de que no hace falta hablar de trilingüismo porque nosotros ya tenemos en nuestro modelo educativo el trilingüismo. Vamos, sí, de todos es conocidísimo el nivelazo de inglés que tienen los alumnos catalanes, tanto que el departamento ni siquiera nos quiere dar los resultados de las pruebas. ¿Por qué? Pues por no quedar en evidencia –es evidente.

Fitxer 41_2PLE17

¿Qué nivel de trilingüismo? Decían ustedes: «No, lo importante es que salgan de la ESO con un nivel alto de inglés». ¿Pero qué de la ESO? Pero si es que hemos tenido que aprobar no sé cuántas moratorias en este mismo Parlamento para que los universitarios se pudieran graduar, porque no tenían el B2; que al final hemos acabado quitando el requisito. Es que, por favor, insisto que la realidad es tozuda y se impone.

Se ha hablado también de un supuesto consenso de la comunidad educativa, un consenso que no existe. Y tenemos ya, por ejemplo, entidades como Docentes Libres, profesores que han alzado la voz ante el sistema monolingüe de inmersión lingüística, y tantos otros profesores que no se atreven porque ya sabemos aquí lo que pasa en Cataluña cuando te atreves a dar la cara. Porque yo les quiero recordar cómo aquí hace tan solo unos meses hubo quien pidió apedrear la casa de un crío de cinco años simplemente porque sus padres habían solicitado que pudiera estudiar también en castellano, en catalán y también en castellano. Bueno, pues aquí tuvimos gente energúmena pidiendo barbaridades como esta. ¿Cómo se va a atrever la gente?

Decía la diputada Toronjo que, bueno, una gran cantidad de alumnos pedían las PAU en catalán. Claro, no, se van a señalar, se van a señalar sabiendo lo bien que tratan ustedes a la gente que reivindica y que pide sus derechos, como poder ser escolarizados en castellano o como poder realizar las pruebas de selectividad también en castellano.

También la diputada Jessica González, que hablaba de esa famosa historia que cuentan, ¿no?: en los años sesenta, los padres, las familias que vinieron de Andalucía y pidieron el catalán... Vamos, por favor, que hablan también..., ella ya se remontaba a los años sesenta, porque normalmente aquí la historia empezaba en los años ochenta, en Santa Coloma, con ese grupo de padres que pidieron la escolarización en catalán de sus hijos. Que es cierto, eso ocurrió; no vamos a negar la realidad. Pero que ustedes vengan aquí, en 2022, a reivindicar un modelo de hace cuarenta años, con lo que ha avanzado el sistema educativo, pues, no sé, háganselo mirar. Es que está obsoleto, es que no sirve lo de hace cuarenta años para la realidad que tenemos aquí ahora.

También ustedes repiten mucho que este es un sistema de éxito, bueno, de cohesión; esto está totalmente avalado por Europa... Está tan avalado por Europa que han cogido y han presentado una carta para evitar que la [02:14 misión?] venga aquí al Parlamento y a las escuelas a ver cómo implantan ustedes este sistema de inmersión. En fin, es que yo creo que hay cosas que caen por su propio peso.

Insisto que esta proposición de ley lo que pretende es acabar con la anomalía que supone la inmersión lingüística. Para empezar ya es anomalía que se llame inmersión lingüística porque no lo es, es que no es un sistema de inmersión. Es que para los alumnos que tienen como lengua materna el catalán, pues es evidente que no hay inmersión de ningún tipo, que es un sistema monolingüe y punto. Y para los alumnos que tienen como lengua materna el castellano, pues es un sistema de imposición que además es tremendamente perjudicial.

Y no es algo que diga yo, no es algo que diga mi partido, sino que lo dicen, pues, numerosos artículos pedagógicos –tanto que a ustedes les gustan los criterios pedagógicos– que incluso recomienda la UNESCO.

Es una anomalía también, porque no ocurre en ninguna otra parte del mundo. Es que no ocurre en ningún sitio. O ¿qué pasa?, ¿que aquí somos más listos que nadie o cómo va? Es una anomalía también porque en cualquier democracia de nuestro entorno sería totalmente inconcebible arrinconar de la educación la lengua oficial del país. Es que esto no pasa en ningún otro país de nuestro entorno. A ustedes, que les gusta tanto homologar, que hablan estos días de asimilarnos a las legislaciones

europas, bueno, pues miren a ver por ahí, investiguen, porque les digo que esto no ocurre en ninguna otra democracia de nuestro entorno.

Es una anomalía, también, insisto, porque es anacrónico, y se lo decía antes; con todo lo que hemos avanzado en el campo de la educación y ustedes siguen ahí atornillados y anclados a un sistema que tiene más de cuarenta años. Es una anomalía también porque es contraproducente y es perjudicial, porque priva de derechos a nuestros alumnos, pero también les priva de oportunidades, y es especialmente sangrante en el caso de los alumnos con necesidades especiales, porque es vital que se puedan escolarizar en su lengua materna.

Es una anomalía también, porque además es que es ilegal. El Tribunal Superior de Justicia de Cataluña se ha pronunciado ya sobre la necesidad de implantar el sistema de conjunción lingüística. Ese mismo Tribunal Superior de Justicia de Cataluña al que ustedes hace un ratito aplaudían aquí de pie celebrando esa resolución a favor de los miembros de la anterior Mesa.

¿Qué pasa?, ¿que les gusta solamente cuando les viene bien?, ¿no? Es que la justicia no funciona así, es que la justicia es siempre: cuando te gusta, bien, y cuando no, también. Es lo que tiene que vivamos en democracia, pero ustedes no lo entienden. Unos días el Tribunal Superior de Justicia es buenísimo, se levantan a aplaudirle, y en otros es malísimo y hay que desobedecerlo.

Es una anomalía, también, insisto, porque es obsoleto, porque es perjudicial y porque ustedes mismos lo ponen de manifiesto cuando para sus hijos escogen escuelas bilingües o trilingües. Porque no quieren para los hijos de los demás lo que quieren para los suyos, es que es puro egoísmo –es puro egoísmo– y además hipocresía también.

Es una anomalía, además, también porque no es de éxito, y nadie se lo cree, porque los resultados no son buenos. ¿Qué pruebas tienen ustedes para acreditar que los alumnos catalanes tienen el mismo nivel de castellano que, por ejemplo, los alumnos de Burgos? Ninguna –ninguna. Porque ustedes hablan de las pruebas PISA y las pruebas PISA es que se hacen todas en catalán. O si no les puede pasar como me pasó a mí en una entrevista, en Catalunya Ràdio, donde la presentadora, para

demostrar los grandes resultados en competencias lingüísticas de los alumnos, me habló de las pruebas Cangur, que son pruebas de cálculo.

Por favor, es que una se queda atónita ya con según qué datos que ustedes nos vienen a dar. Insisto, ustedes tienen que mentir porque no tienen argumentos, porque no tienen. Han tenido que hacer una ley *ad hoc* i un decreto *ad hoc* para saltarse la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña.

Ustedes dicen también aquí que los niños ya aprenden castellano en la calle, que no hace falta dar castellano en clase porque aprenden castellano en la calle. Pues, anda, esto es como si en los colegios ahora alemanes vinieran y dijeran «mira, vamos a dar solamente dos horas de alemán, porque, total, como el alemán ya lo aprenden en la calle». Pues ¿ustedes ven lo absurdo del argumento, que es que se cae por su propio peso?

Y además es que aquí no se trata de venir y de aprender lo que ya aprendemos en la calle o lo que uno aprende en su casa. Se trata de salir con un registro, con un nivel, culto, tanto de castellano como de catalán. Y, por supuesto, si ya nos pudiéramos poner también las pilas con el inglés, pues muchísimo mejor.

Nos dicen, han insistido hoy aquí, que es que salen hablando perfectamente castellano y catalán. ¿Pero cómo van a salir hablando perfectamente castellano con dos horas en primaria, con tres horas en secundaria, con cero horas en la infantil? Si es que entran hablándolo –entran hablándolo. ¿Por qué? Porque en la historia de la humanidad, cuando la gente no se escolarizaba, ¿saben qué pasaba? Que hablaban idiomas, hablaban lenguas; algunos hablaban incluso más de una. ¿Cómo lo explican esto? Bueno, pues porque lo digo, porque lo que pretendemos con la escuela es que salgan con un registro culto, insisto, con un registro culto.

Más cosas: es una anomalía también, porque además es que genera desigualdades sociales. Resulta que si tienes dinero te puedes escolarizar en un colegio bilingüe o trilingüe, y si no pues te aguantas y te escolarizas en la pública monolingüe. Y ya lo dijo la señora Colau: «El que quiera estudiar en castellano que coja y se lo pague». Claro que sí, hombre, el partido de la gente, que es que es de chiste –de chiste.

E, insisto, hay además muchísimos estudios, como por ejemplo la Fundación Bofill, que creo que no es sospechosa de ser del Partido Popular, que demuestran que los

castellanohablantes sacan peores resultados en todos los estratos socioeconómicos. Lo dice el estudio de la Fundación Bofill, lo dice también el estudio hecho por Convivencia Cívica, lo dice también el informe Calero i Choi, que lo citaba también el diputado que me ha precedido, y estos son datos –datos– informes, no opiniones ni falacias, como lo que hacen ustedes aquí.

Por tanto, nosotros hoy evidentemente nos vamos a posicionar en contra de las enmiendas y a favor de la educación, de los derechos y de las oportunidades de nuestros alumnos. Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació conjunta de les quatre esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'han presentat.

Així doncs, comença la votació.

Amb 110 vots a favor, 16 en contra, 2 abstencions i 1 persona que no ha votat, atès que les esmenes a la totalitat de retorn han estat aprovades, aquesta iniciativa resta rebutjada. Suspenem el ple fins a dos quarts de quatre.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les...